

**Rector Universitatis Rostochiensis Georgius Radovius, I.U.D. ac Prof. Publ.
Honoratissimae Matronae B. Evae Ansehls/ Funus, quod eeu Matri suae suaviss.
Vir Pl. Reverendus Dn. M. Joachimus Schröderus, ad Div, Georgii Pastor
fidelissimus, Filius superstes hodie parabit, Solenniter indicit, & ad eundem
exequias Cives Academicos serio impenseq[ue] invitat ...**

Rostochii: Kilius, [1668]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn745847323>

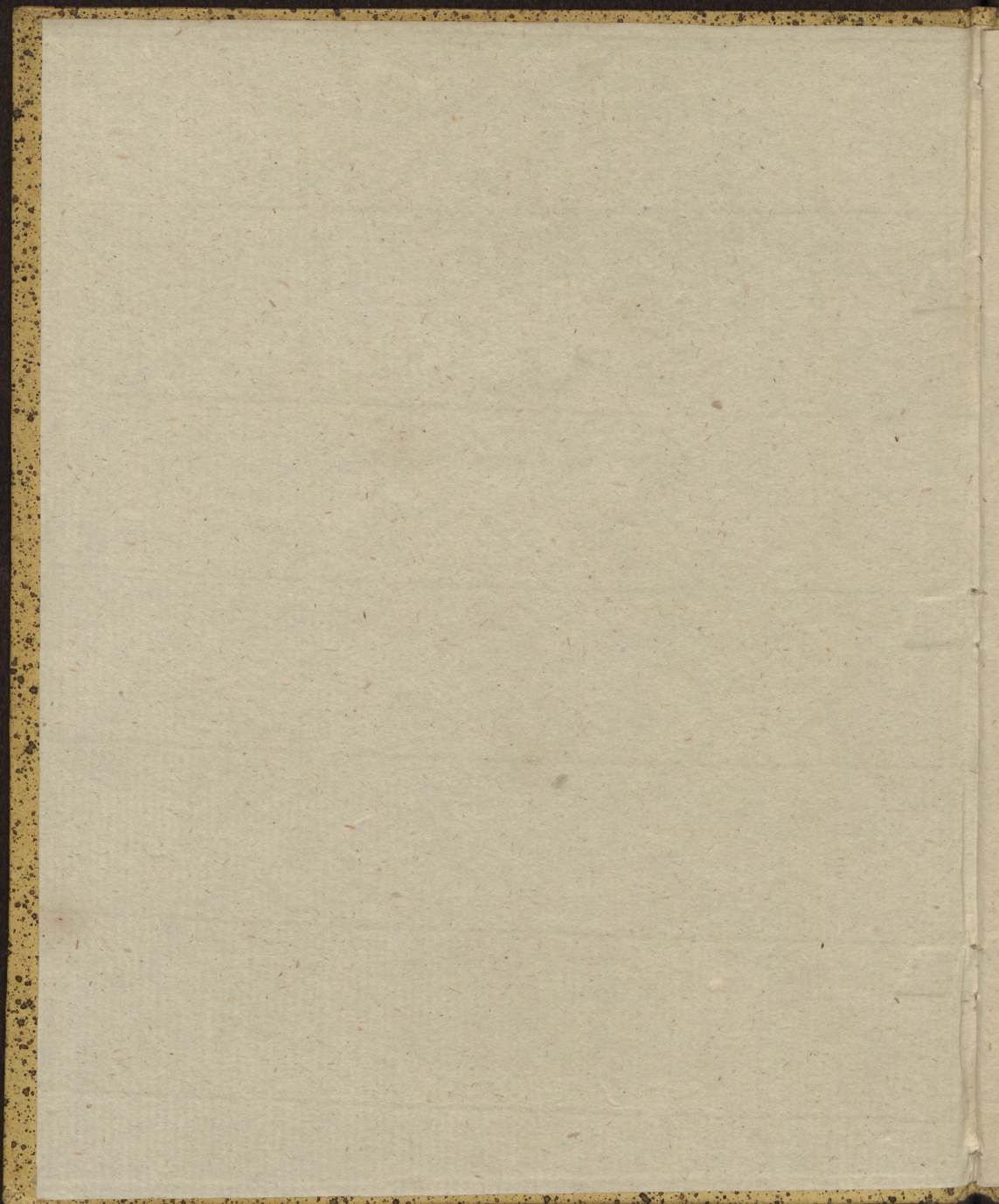
Druck Freier Zugang

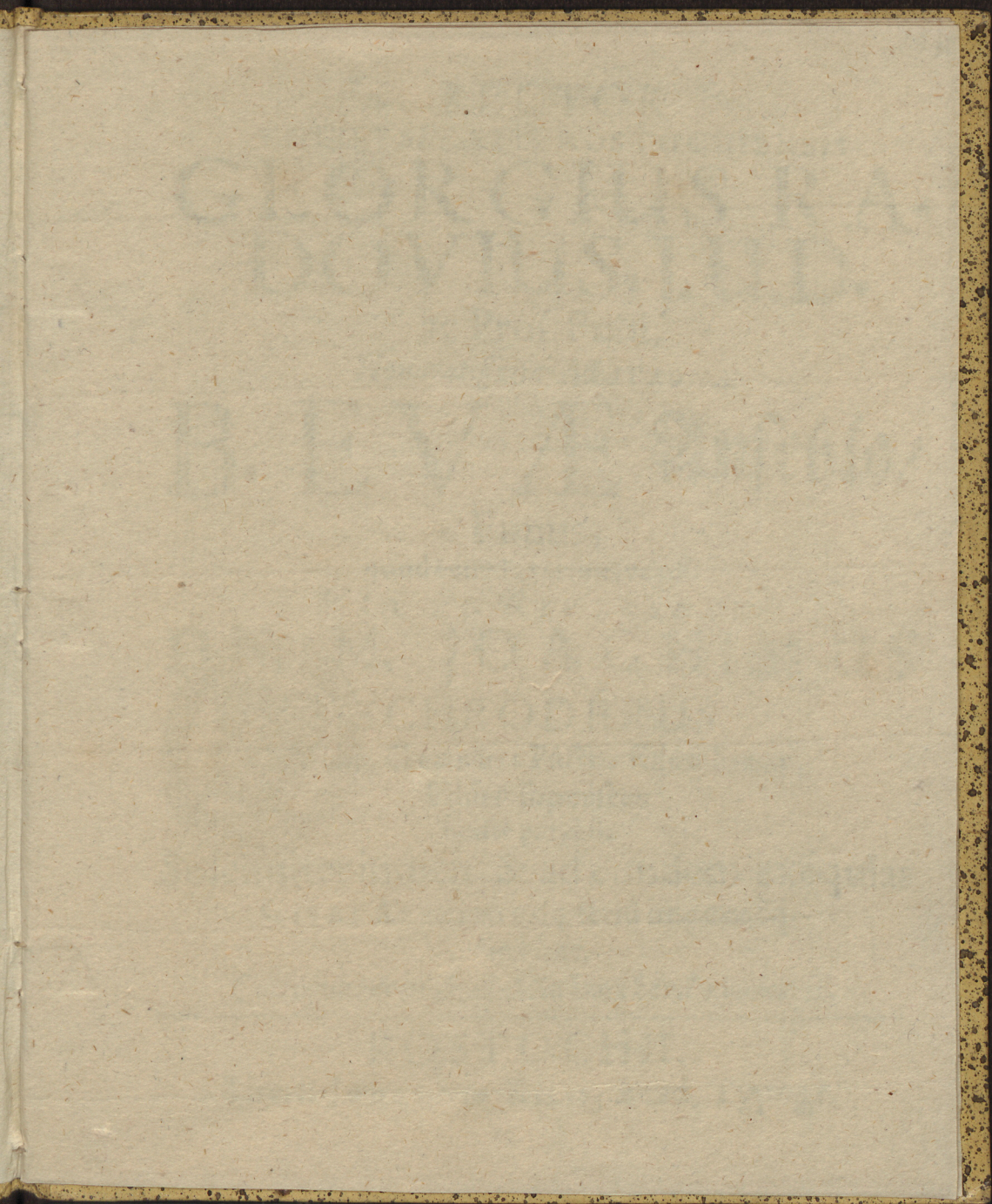

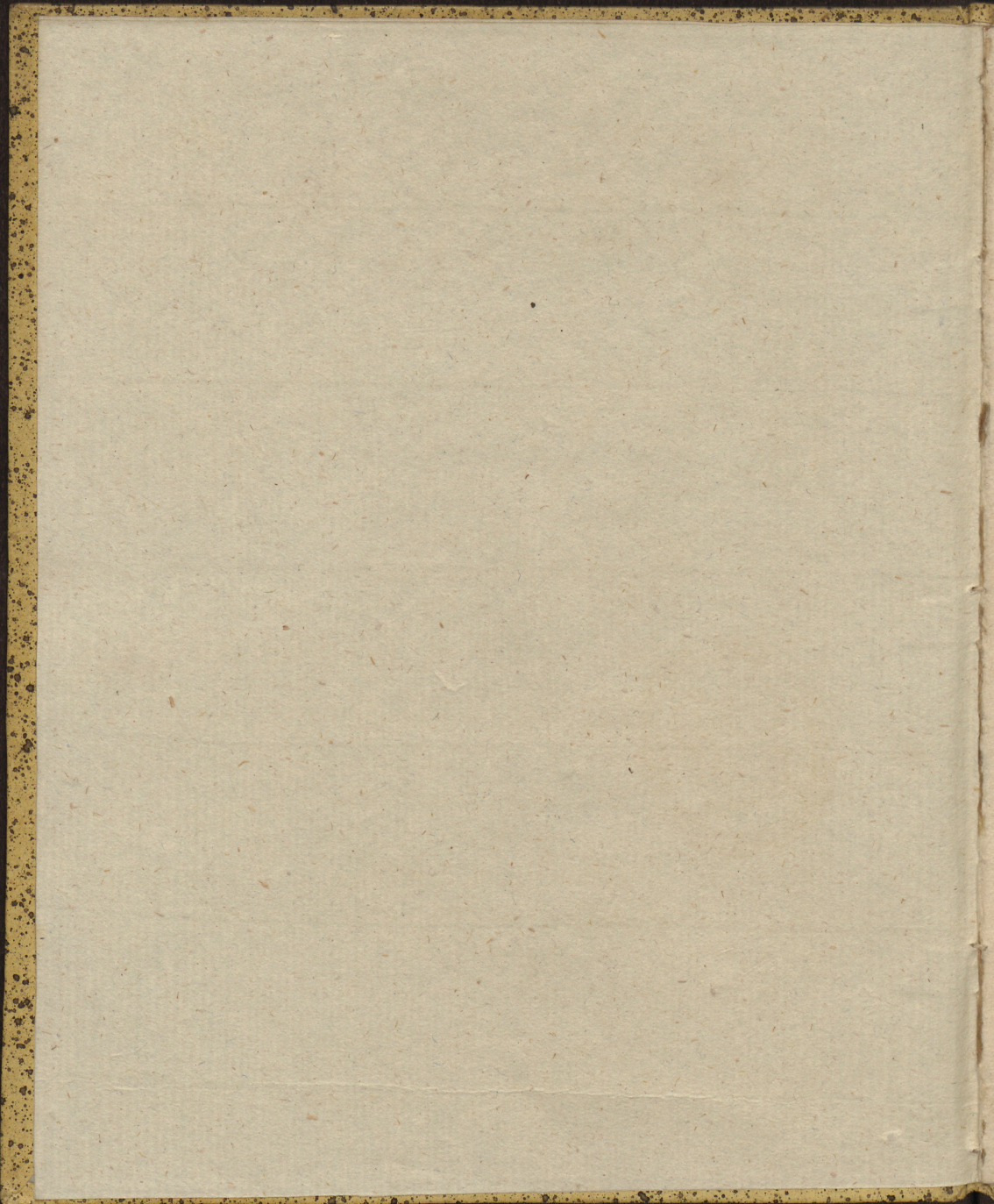
Radov, G.,
in E. Ansehl,
uxor. J. Schröder.
R. 1688.

33.

6

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
GEORGIUS RA-
DOVIUS, J. U. D.

ac Prof. Publ.

Honoratissima MATRONÆ

B. EVÆ Ansehls/

Funus,

quod eeu MATRI suæ svaviss.

VIR PL. REVERENDUS

DN. M. JOACHIMUS

SCHRÖDERUS,

GEORGII Pastor fidelissimus,

Filius superstes

hodiè parabit,

Solenniter indicit, & ad eundem exequias

CIVES ACADEMICOS seriò impensèq;

invitat,

Convenietur in Æde Marianâ horâ 1 pomerid.

ROSTOCHII,

Literis JOHANNIS KILII, Acad, Typogr,

Uas esse vitas, obser-
vatum monitumquè maxi-
mo HIPPONENSIIUM An-
tistiti, AUGUSTINO, quæ
divinitus prædicatæ & com-
mendatæ sint Ecclesiæ; qua-
rum una sit in fidè, altera in
specie; una in tempore pe-
grinationis, altera in æ-
ternitate mansionis; una in
laborc, altera in requie; una in viâ, altera in patriâ;
una in opere actionis, altera in mercede contempla-
tionis; una declinet à malo, & faciat bonum, altera
nullum habeat, à quo declinèt, malum, & magnum
habèat, quo perfruatur, bonum; una cum hoste pu-
gnet, altera sine hoste regnet; una fortis sit in adver-
sis, altera nihil sentiat adversi; una carnales cupidi-
tates frenet, altera spiritualibus delectationibus va-
cet; una sit vincendi curâ sollicita, altera victoriæ
pace secunda; una in tentationibus adjuvetur, altera
sine ullâ tentatione in ipso adiutore lætetur; una
subveniat indigenti, altera ibi sit, ubi nullam inve-
niat indigentem; una alienis peccatis, ut suis ipsius
ignoscat, altera nec patiat, cui ignoscat, nec faciat

cui

cui possit ignosci; una flagelletur malis, ne extollatur in bonis, altera in tantâ plenitudine gratiæ careat omni malo, ut sine ullâ tentatione superbiæ cohæreat summo bono; una bona & mala discernat, altera, quæ sola bona sint, inveniatur. Unam igitur (colligit porro sanctissimus PATER) esse bonam, sed adhuc miseram, alteram meliorem & beatam. Totam hic agi unam usq; in hujus seculi finem, & invenire finem, differri alteram complendam post hujus seculi finem, sed in futuro seculo non habere finem. Hæc ipsa spiritualis & cœlestis vitæ contemplatio quemadmodum omnes omnino Christianos fidelesq; præcipuè attinet, ita FUNCTAM nostram omni profus tempore, potissimum eo, quo jam inclinari, atque vergere ad finem capit, adeo districtam tenuit, uti nulla æquè ipsi curæ cordiq; meditatio foret, quàm hæc ipsa; nulla verò etiam magis facere videretur isti, in quam jam intromissa feliciter est, possessioni vel hereditati acquirendæ. Nos MATRONÆ & virtute & ætate conspicuæ historiam hinc et ipsis, quibus cõsignata est, i. e. alienis verbis, ordine & ne literâ quidem immutatâ, perteximus. Sic g. habent: *Eva Ansehl* à parentibus probitate & honestate conspicuis hanc lucem edita, Mense Martio Anni 1594. Patre Prudentissimo VIRO HENRICO Ansehl / Senatore Paleo-Krakoviensi, dum supererat, meritissimo; Matre verò, Nobilitate Virtutumq; cultu insigni Fœmina, ELISABETHA Welshins / Nobilissimi tum ac Præstrenui CHRISTOPHORI Welshins / Domini in Samit ac Rammenhagen, Filiâ. Hoc stemma Nobilitatis, hæc origo nostræ; nam ulteriori clarorum Nominum recensione supersedere est animus. Cæterum,

terum, qui deplorandus in præfenti humani generis
status est, cum sine peccatorum inluyie concipi na-
sciq; non posset, per sacram protinus aquam puritati
pristinæ reddita, sicq; Domino nostro JESU CHRIS-
TO est consociata. Sollicita Parentum cura & e-
ducatio amore atq; timore Domini primum juven-
tæ florem imbut, eumq; in monasterio hujus urbis,
ubi, post præmaturū Patris obitum, à Matre cuidam
sux cognationis commissa erat, optimis Virginemq;
quàm maximè decentibus decoravit virtutib9. Quæ
res ipsi tantum Nobilis cujusdam Fœminæ conceilia-
vit amorem, ut ab ea in domum assumpta curandæ-
quæ rei domesticæ præposita fuerit, cui & integrâ fi-
de eò præfult, donec pubertatis annos adepta con-
sensu Matris, sibi asciverit maritum, Spectatissimum
Prudentissimumq; Virum, PETRUM SCHRODE-
RUM, Ministrum primum per complures annos Se-
renissim. Gustroviensis, ejusdemq; fidissimum anno-
næ Præfectum, indequæ ipsi quoquæ Duci, JO-
HANNI ALBERTO, divæ memoriæ, longè gratissi-
mum, postea Senatorem Ribbenitzensem meritissi-
mum, cum quo octodecim integros annos conjugii
um peregit satis fœlix. Quem piè defunctum post-
quam eo, quo par est, luctu esset prosequuta, volen-
tibus suis, ad secunda concessit vota, associando sibi
Virum Prudentissimum, NIGOLAUM Schwerba-
ren/itidem Senatorem Ribbènitzensem, quo cum
integrum tranquillè transegit octennium. Hoc vitâ
functo per triennium viduam se gessit inculpabilem.
Mox tertium sibi assumit vitæ socium, JOHANNEM
Schmidt/ Civem ac Mercatorem industrium hujus
civitatis, adeò felici placidoq; consortio, ut privignis
naturalis

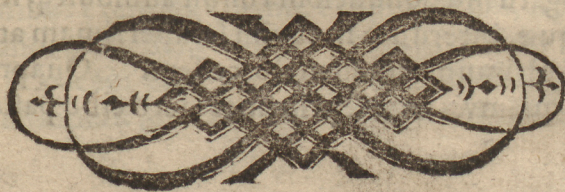
naturalis Parens haberetur, rursusq; ab iis non alio ac filiali affectu viva redamaretur, mortua lugeatur. Cum ideò hinc conjugibus tranquillum traduxerit ævum, unicum tamen omninò cum priore suscepit filium, nempe DN. Magistrum JOACHIMUM SCHRODERUM, Pastorem D. Georgi hinc locorum vigilantissimum, Matrisq; charissimæ acerbum funus, inter medios etiam cephalalgia, quæ eheu! afflictim laborat, cruciatus durante adhuc pietate, ingenti cum mœrore prosequentem. Ex hoc unigenito; cum Anno 1637. adeoq; Officii sui initio, consentiente Matre piè defunctâ, in matrimonium duxisset Fœminam omni Virtutis genere ornatissimam, DOROTHEAM Bacmeisters / Nobilissimi, Experientissimiq; DN. MATTHÆI BACMEISTERI, quondam Serenissimi Propriis inferioris, Saxoniae Medici, & Physici Luneburgensis relictam filiam, M. CONRADI HUSWEDELII, p.m. Pastoris itidem D. Georgi Viduam, novem vidit liberos, quatuor filios, quinque filias. Primus horum Joachimus, Pastor in presentiarum Neo-Calensis, è probatissima Conjuge, MARIA ELISABETHA Rahsen / duos progenuit, JOACHIMUM GEORGIUM & SOPHIAM, ambos superstites. DOROTHEA, altera è Reverendo DN. JOHANNE MOLLI, Pastore Zeteminensi ac Giloviensi, duas suscepit filias, CLARAM EVAM, & ANNAM SOPHIAM. Tertia ELISABETHA, inito Matrimonio cum JOHANNE ERNESTO Nermerting / quatuor natorum Mater facta est, filiolarum unius, EVÆ, maturè denatæ, trium filiorum, JOACHIMI-CONRADI, JOHANNIS & CHRISTIANI, qui adhuc omnes in vivis. Quartus, CHRISTIANUS, ipse

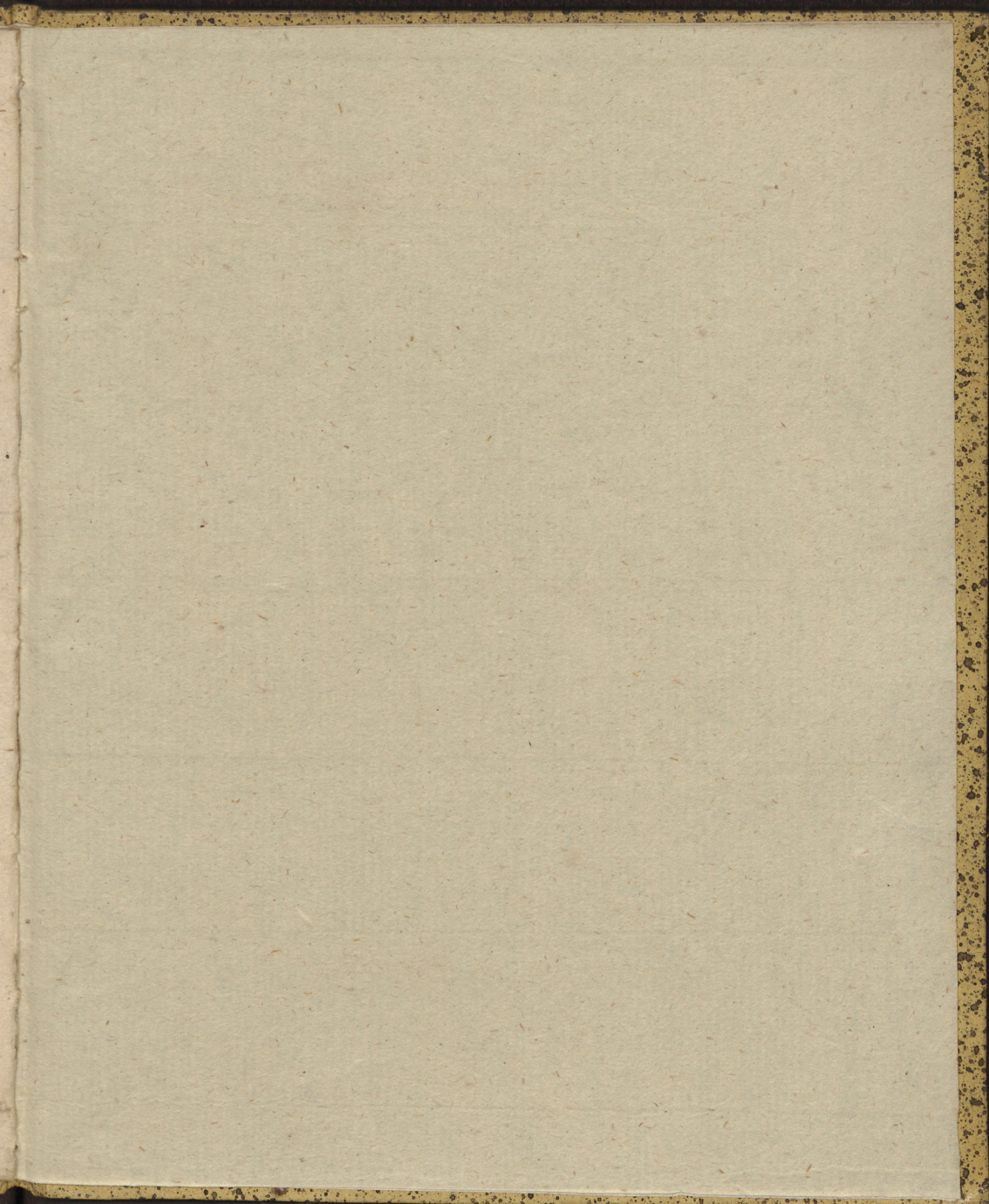
ipse iuventæ flos ad plures abiit. Qui quintum locum occupat, PETRUS, postquam artem Typographicam perdidicisset, ex arbitrio Parentum sibi conjunxit decoratissimam Fœminam ANNAM Schmalbachen/ quæ ipsum duorum liberorum fecit parentem, quorum primus obiit, altera, EVA, adhuc vitam ducit. Sexta, EVA, Virginitatis florem moriens ad cœlestem Sponsum pertulit. Septima, Sophia, innupta adhuc apud Parentes moratur aviâq; beatissimæ, durante morbo, fidelem se ac impigram præstitit. Octavus, JOHANNES, studiis operam navat, cumq; proximè dicta sorore summâ cum tristitiâ præsto est. Nona proles lucem non adspexit. Nostra sic fuit mater unius filii, novem nepotum aviâ, proavia decem liberorum, magni in ultima ætate gaudii causa & argumentum: Christianismum quod attinet, non quidem ab omni labe immunem quæ humana est conditio, pro virili tamen parte integram scelerisq; pursm transegit vitam, precando, sacra legendo & audiendo, non faldem diebus Dominicis sed & horis precibus dicatis, præprimis annis proximè undecim viduiratis, quam pietatem insigni erga pauperes liberalitate condecoravit. Primam ætatem satis acerbam nec sine cruce peregit, sed & eandem patientiâ magnâ tulit, aliisq; imprimis filio satisq; dilectæ hujus Conjugi in rebus adversis solatia dixit, qui etiam cum aliâ tum præcipuè inter bellorum tumultus ægram senectutem vitamq; viduam liberali curâ adjuverunt, hisq; ex verbi divini fonte animum addentibus exempla Christi, Prophetarum, Apostolorum, aliorumq; Sanctorum ob oculos posuit. Quid, quod & pacem cum proximo tueri, eidemq; auxilia ferre sustinuerit, memor semper præsertim in senio suo labo-

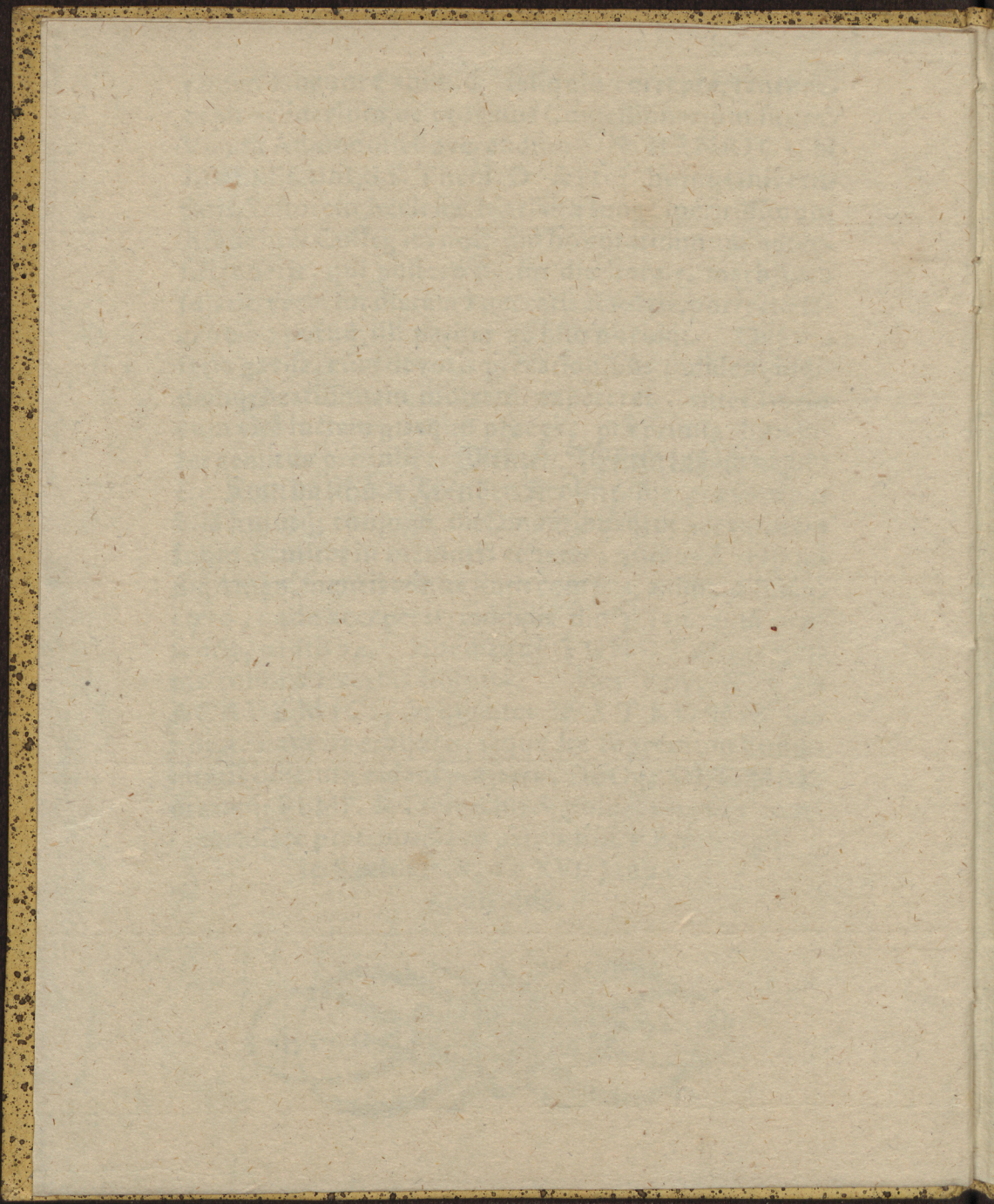
laborum, vanitatum fallaciarumq; mundanarum quas
abominabili querelâ cum cœlesti sede mutare perpe-
tuo flagravit desiderio! hinc ad quemvis campanæ au-
ditum mortalitatem piis secum reputans cogitationi-
bus oravit: **GOTT** der Vater wohn uns bey und
laß uns nicht verderben/ &c. **GOTT** gebe uns eine
sehlige Stunde/ &c. Ultimum piæ nostræ defunctæ
morbum abitumq; quod spectat, primo Adventus die
anni 1666. postquam sacra usa esset cæna, in ipso tem-
plo apoplexia altero in latere percussa, cum ipsa ire
non posset, ab alio se domum duci passa est, ab eo tem-
pore per integrum annum & quinquè hebdomedas
lecto detenta est; quæ tamen morbi vis ac gravitas
adeo non vicit patientiam, ut potius indefessis preci-
bus, lectione Sacrorum, meditationeq; concionum,
quas, cum ipsa interesse nequiret, à Filio aliisq; requi-
rebat, animum refecerit, nihil magis conquesta, quam
quod desiderium de visendis ædibus sacris implere sibi
non liceret, id quod tum testata potissimum est, cum
inter medios morbi dolores duabus vicibus se in Tem-
plum D. Johannis duci iustinuit. Aliquoties Sacra
Synaxi est refecta. Hanc tam probam matrem Filius
una cum multum dilectâ Conjuge sæpius invisere seq;
ipsi officiosum præbere non est gravatus, nec Privigno-
rum illi defuit aut cura, aut animus. Ad finis quoque
ejus Nobilissimus Experientissimus DN. D. JOHANNES
BACKMEISTERUS, Prof. Duc. Super. Mathem. fami-
geratissimus, Dominus Collega noster honoratissi-
mus, rogatu filii conducibilia diluit adhibuitq; medica-
mina, quæ, interdum licet vim saluberrimam attulisse
visa, ad ultimum tamen malo cessere. Quapropter,
paucas quamvis ante septimanes sacro cibo pasta, gravi
tamen

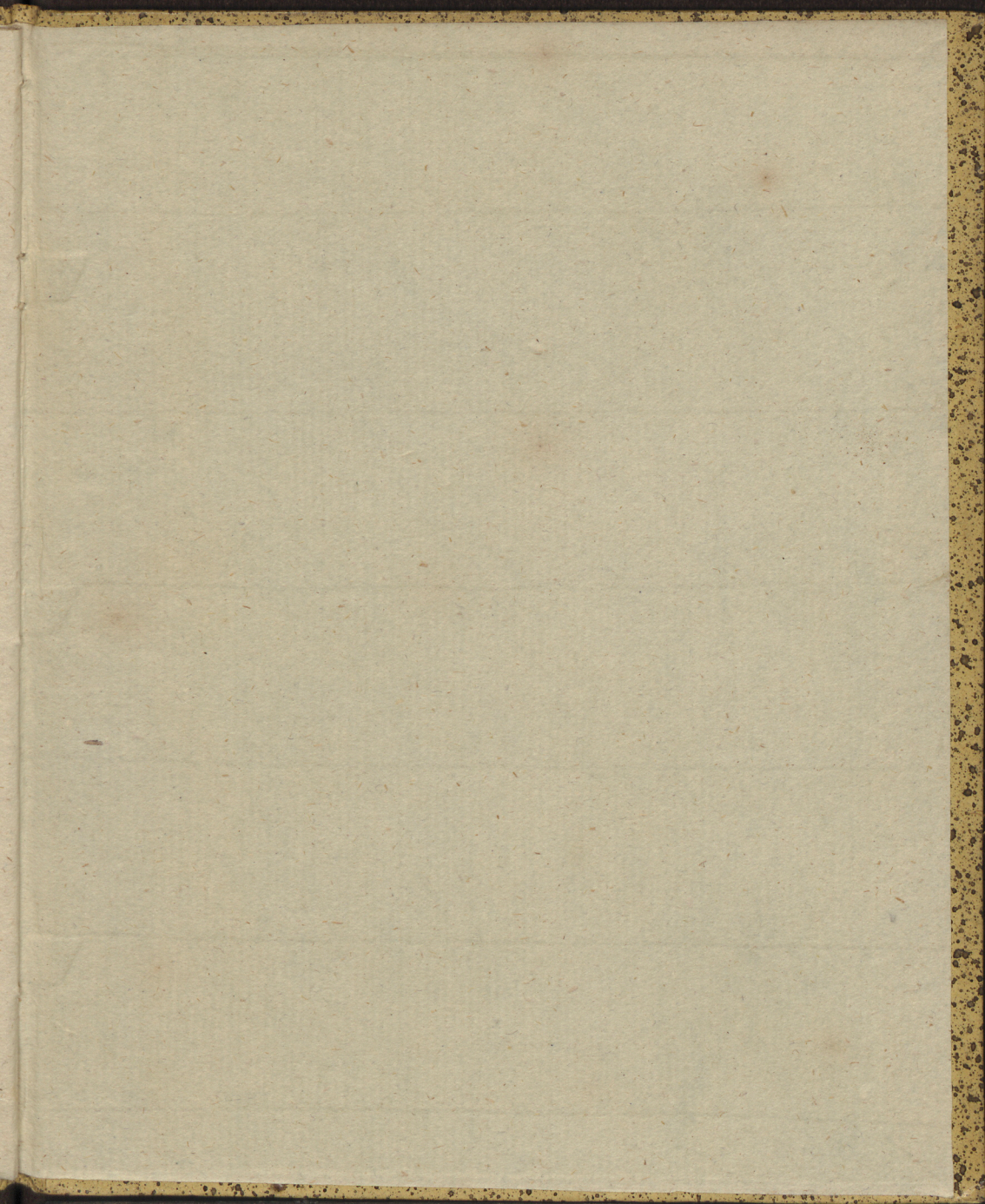
tamen languore animiq; deliquio correpta, tantum cepit desiderium, ut protinus Confessionarium suum. Virum Admodum Reverendum DN. HENRICUM MULLERUM, S.S. Theol. D. & Prof. hujus Universitatis, Pastorem Ecclesiæ Marianæ longè meritissimum Assinem & Collegam nostrum honoratissimum accersiri jufferit, qui postero statim die hora 5. matutina solatio verbi focillatam à peccatis absolvit, porrecto sacro cibo potuq; illi pariter ac filio nuruiq;. Quare serio gavisus, cum devotis precationibus indidem indidemq; beatissimam mortem expeteret, inter hujus cum vitâ luctam piasquè preces, præprimis hæc intergemitus protulit: *Meinen Jesum laß ich nicht/ &c. Kom du schöne Freuden Krohne/ &c.* præsentibus filio hujusq; conjuge, inclamantibusq; ut Seevatorem suum firmiter in memoria teneret; quibus & respondit Amen, mentis adhuc dum compos, animam suam cælo, unde acceperat, reddidit die 3. Jan. anni præsentis, ætatis 74. Huc usquè **FUNCTÆ** peregrinis contexta verbis historia. Vos jam, **CIVES ACADEMICI**, frequentes **MATRONÆ** honoratissimæ ire exequias, atque ita supremum humanitatis officium eidem præstare, **DEO**q; **OPT. MAX.** utramq; **REMP.** & literariam & politicam, piis commendare precibus haud pigremini. P.P. sub Sigillo Rectoratus, die XVI. Januar.

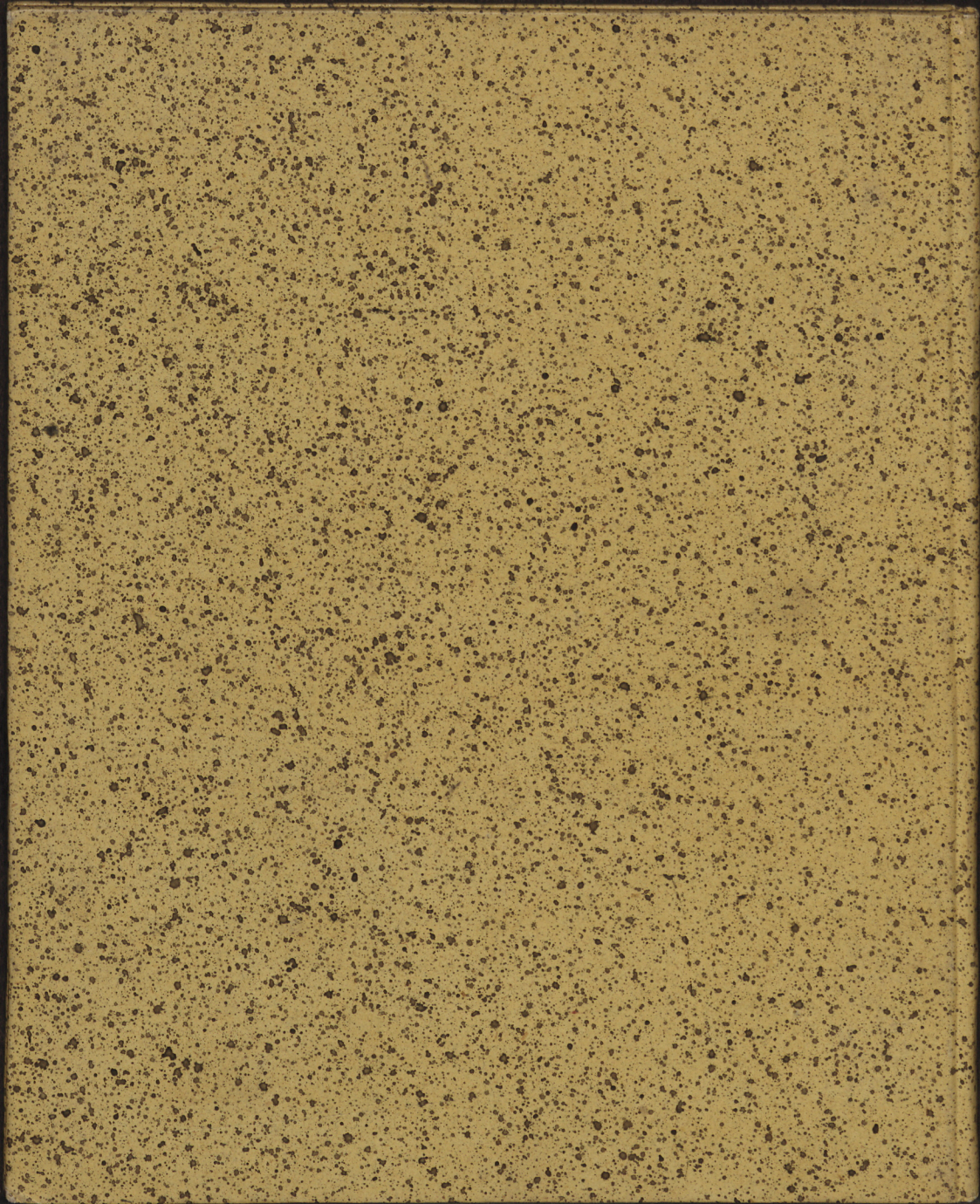
Anno 1668.

laborum, vanitatum fallaciarumq;
abominabili querelâ cum cœlesti
tuo flagravit desiderio! hinc ad qu
ditum mortalitatem piis secum re
bus oravit: **GOTT** der Vater
laß uns nicht verderben/ &c. **G**
sehlige Stunde/ &c. Ultimum
morbum abiturumq; quod spectat, p
anni 1666 postquam sacra usa esset
plo apoplexia altero in latere perc
non posset, ab alio se domum duci
pore per integrum annum & qu
lecto detenta est; quæ tamen n
adeo non vicit patientiam, ut pot
bus, lectione Sacrorum, meditat
quas, cum ipsa interesse nequireret,
rebat, animum refecerit, nihil mag
quod desiderium de visendis ædibu
non liceret, id quod tum testata p
inter medios morbi dolores duabu
plum D. Johannis duci iustinuit.
Synaxi est refecta. Hanc tam pro
una cum multum dilectâ Coniuge
ipsi officiosum præbere non est gra
rum illi defuit aut cura, aut animu
ejus Nobilissimus Experientissimus
BACKMEISTERUS, Prof. Duc. Su
geratissimus, Dominus Collega
mus, rogatu filii conducibilia dilui
mina, quæ, interdum licet vim salu
visa, ad ultimum tamen malo cesse
paucas quamvis ante septimanes sa

um quas
e perpe
ana au
tationi
ey und
ins eine
efunctæ
tus die
so tem
psa ire
eo tem
omedas
gravitas
is preci
ionum,
; requi
a, quam
lere sibi
st, cum
in Tem
es Sacra
m Filius
lere seq;
rivigno
quoque
ANNES
m. fami
oratissi
medica
attulisse
propter,
sta, gravi
tamen

